

Arrest

nr. 241 903 van 6 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de tweede verzoekende partij en haar advocaat P. J.P. LIPS, die tevens de eerste verzoekende partij vertegenwoordigt en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van N.T. (eerste verzoekster) als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger uit Teheran. Enige tijd geleden ging uw echtgenoot failliet en vernam uw dochter G. (...) (O.V. 8.502.700) dat haar verloofde reeds getrouwd was waardoor ze in een depressie terecht kwam. Uw dochter vond toen troost in de woorden van haar

katholieke vriendin B. (...). Aangezien u zag dat B. (...) en haar moeder M. (...) positief en rustig in het leven stonden stemde u ermee in om samen eens over geloof te praten. In ordibehest 1398 (Perzische kalender, komt overeen met april/mei 2019) hielden u, uw dochters G. (...) en E. (...) (O.V. 8.502.697) samen met B. (...) en M. (...) thuis een infosessie over geloof. B. (...) en M. (...) vertelden over hun eigen ervaringen en beleving van hun geloof, over de moeilijke momenten waarbij ze steun vonden in hun geloof en jullie vergeleken samenlevingen waarbij de islam heerst met samenlevingen waarin het christendom overheerst. U wilde vooral weten wat u moet doen opdat Jezus uw dochter zou helen en beschermen. Minder dan een week later werd een tweede dergelijke infosessie bij jullie thuis gehouden. U herinnert zich niet meer welke aspecten over het leven Jezus of de bijbel aan bod zijn gekomen, maar de regels waaraan een goed christen zich dient te houden werden toen besproken. Nadien volgden nog één of twee dergelijke sessies. U begon te bidden tot Jezus en zag dat het beter ging met uw dochter, terwijl uw eerdere gebeden tot Allah niets uithaalden. Een maand na de eerste infosessie kreeg u een bijbel van M. (...). U bewaarde die in uw kleerkast. Sinds mei/juni 2019 beschouwt u zich als katholiek. Bij de laatste infosessie, een week voor uw vertrek uit Iran, was M. (...) – die samen met B. (...) net terug was van een verblijf van vier maanden in Canada - uitleg aan het geven over het moment waarop men zich aan Jezus overgeeft, de mirakels en wie Jezus had geheeld toen uw echtgenoot onverwacht thuis kwam met mr. A. (...), iemand die zoals uw echtgenoot in de autohandel actief is en daarnaast bij Iraanse ordediensten werkt. Zonder er op in te gaan merkte A. (...) de bijbel op tafel op en keek hij naar uw dochters die een kruis aan een ketting droegen. Geschrokken vroeg u mr. A. (...) of hij wou blijven eten. Hij weigerde en verliet na een twintigtal minuten de woning. Later die avond keerden B. (...) en M. (...) naar hun huis terug. Enkele dagen later, op 9 aban 1398 (7 november 2019) was u met uw gezin bij vrienden toen uw buurvrouw belde met het nieuws dat de autoriteiten in aanwezigheid van een man die ze beschreef als mr. A. (...) jullie huis waren binnengevallen en spullen in beslag hadden genomen. Afgaande op wat uw buurvrouw u vertelde, meent u dat al jullie documenten in beslag zijn genomen. Toen uw buurvrouw met de autoriteiten wou praten, werden haar twee arrestatiebevelen getoond. Uw echtgenoot begon rond te bellen om hulp en advies te regelen en belde zo naar een advocaat die, na gehoord te hebben wat er was gebeurd, zei dat er niets meer voor jullie kon gedaan worden en dat autoriteiten voor bekeerlingen over gaan tot een executie. U trok diezelfde dag nog met uw gezin naar uw schoonmoeder in Shabestar vanwaar u en uw dochters twee dagen later over land naar Turkije vluchtten. Jullie vlogen vervolgens in het bezit van (ver)vals(t)e Argentijnse paspoorten naar Kenia vanwaar jullie zes dagen later opnieuw met Argentijnse paspoorten naar België vlogen. Op 13 november 2019 werden u en uw dochters door de Belgische luchthavenautoriteiten onderschept in het bezit van valse paspoorten. Hierop dienden u en uw dochter G. (...) diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in. Uw mentaal gehandicapte dochter E. (...) werd mee opgenomen in uw verzoek. Nadat jullie eind 2019 werden overgeplaatst van het Transitcentrum 127 bis naar het Klein Kasteeltje, bezocht uw dochter G. (...) een protestantse kerk. U weet niet hoe ze daar terecht is gekomen. Zelf bent u te slecht te been om naar een kerk te gaan. G. (...) leest u evenwel informatie voor die ze online vindt over het christendom. Zelf wordt u immers slechtiende. Nadat jullie in het Klein Kasteeltje terecht kwamen contacteerde G. (...) B. (...). Zo vernamen jullie dat de gezondheid van M. (...) achteruit ging. Kort daarop belde B. (...) jullie met het nieuws dat M. (...) ten gevolge van een hartkwaal overleden is. Uw echtgenoot durft nog steeds niet terug naar jullie woning in Teheran en verblijft en werkt bij vrienden in Shendebad, in de buurt van Shabestar. Zelf bent u niet in het bezit van enig document ter staving van uw identiteit of relaas, maar uw dochter G. (...) bezit een verklaring van drs. V. (...), lid van de diakonie van de Protestantse Kerk Brussel, aangaande een getuigenis over haar problemen die ze bij hem heeft afgelegd.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud te kampen had met een pijnlijke rug. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u de mogelijkheid geboden om tijdens het onderhoud recht te staan en rond te lopen. U heeft van deze mogelijkheid gebruik gemaakt. Voor wat betreft uw bewering dat uw medicatie een invloed heeft op uw geheugen een concentratie (CGVS I, p. 9) moet opgemerkt worden dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt dat u ten gevolge van gezondheidsproblemen of medicatie niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

U beweert Iran ontvlucht te zijn nadat u er als bekeerde katholiek thuis betrappt werd. Dit heeft u evenwel niet aannemelijk gemaakt.

Allereerst dient opgemerkt te worden dat uit uw administratief dossier blijkt dat u pas een verzoek om internationale bescherming indiende in België nadat u door de Belgische luchthavenautoriteiten werd gevat met vervalste Argentijnse paspoorten. Uw verklaring dat u door een handlanger van uw smokkelaar zou opgewacht worden die u zou zeggen wat u vervolgens moet doen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u pas om internationale bescherming verzocht nadat u gevat werd (CGVS I, p. 5). Verder dient gewezen te worden op enkele tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen aangaande uw reisweg en de daarbij gebruikte documenten. Waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u van Iran naar Turkije bent gereisd met een vrachtwagen en een vliegtuig (DVZ verklaring vraag 31) en dat uw Iraans paspoort waarmee u naar Kenia reisde, tussen Turkije en Kenia in beslag werd genomen door uw smokkelaar (DVZ verklaring vraag 23-24), beweerde u voor het CGVS louter over land van Iran naar Turkije te zijn gereisd. Pas vanuit Turkije nam u het vliegtuig (CGVS I, p. 3-4). U vloog naar Kenia met een Argentijns paspoort. Uw Iraans paspoort was immers eerder, naar wat u vermoedt, in beslag genomen door de Iraanse autoriteiten (CGVS I, p. 5). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen kwam u niet verder dan te stellen dat wat in het DVZ-verslag staat niet juist is en dat er een misverstand moet zijn (CGVS I, p. 5). Aangezien uw verklaringen afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken u werden voorgelezen en u deze ter goedkeuring ondertekende kan deze verklaring niet overtuigen. Het geheel aan voorgaande vaststellingen ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid en plaatst tevens een ernstig voorbehoud bij uw vertrekomstandigheden en vluchtmotieven uit Iran.

Dat u uw vluchtmotieven niet aannemelijk heeft gemaakt, blijkt voorts uit het feit dat u er het CGVS niet weet van te overtuigen dat u bekeerd bent tot het katholicisme. Niettegenstaande u sinds mei/juni 2019 bekeerd bent tot het katholicisme (CGVS I, p. 6), blijkt u niet over de minste kennis te beschikken inzake kernelementen van uw nieuw aangemeten geloof. Gevraagd wie er mondiaal aan het hoofd staat van de katholieke kerk, bleef u enig antwoord schuldig (CGVS I, p. 7). Wanneer u later gevraagd werd wie of wat de paus is, stelde u dat hij een soort leider is. Zijn afkomst, zijn actuele woonplaats en zijn kerkelijke naam zijn u onbekend (CGVS I, p. 9). U kon evenmin duiding geven bij sacramenten, parabels en de tien geboden (CGVS I, p. 9). Waar en wanneer Jezus is geboren kon u niet aangeven (CGVS I, p. 9). U kon enkel kerst noemen als christelijk feest. Wat met Pasen wordt gevierd, kon u niet weergeven (CGVS I, p. 9). U wist evenmin wat het onze-vader-gebed is (CGVS I, p. 8). Dergelijk flagrant gebrek aan kennis over het christendom valt niet te rijmen met een bekering van de islam naar het christendom. Uw dochter haalde spontaan enkele zaken over het christendom aan, maar wanneer haar gericht vragen werden gesteld over sacramenten, de oorzaak van al het kwaad volgens het christendom, christelijke feestdagen behalve kerst en parabels, bleef ze enig concreet antwoord schuldig waardoor zij evenmin aannemelijk maakt tot het christendom te zijn bekeerd (CGVS I, p. 7). Uw verklaring voor uw gebrekkige kennis kan niet overtuigen. U stelt dat uw mentale toestand en de situatie waarin u zich bevond niet toelaten dat u zich op de inhoud kan focussen. Indien u zich evenwel niet op de inhoud kan concentreren van uw nieuw geloof, dan laat de vraag zich stellen op basis van welke overtuigingen u zich een nieuw geloof heeft aangemeten. Verder is het op zijn minst opmerkelijk te noemen dat hoewel u stelde dat u van M. (...) en B. (...) vooral wou vernemen wat u moet doen opdat Jezus uw dochter zal beschermen en helen (CGVS I, p. 8), u de bijbel die u thuis had, niet grondiger bestudeerd heeft (CGVS II, p. 7). Het is bovendien opmerkelijk dat u beweerde dat u een bijbel van M. (...) en B. (...) had gekregen en dat u die in uw kleerkast had verstopt (CGVS II, p. 6-7), terwijl uw dochter verklaarde dat enkel zij en niet u een bijbel had. Ze bewaarde haar bijbel op haar kamer in een tafel met een ladekastje (CGVS II G. (...), p. 5). Als verklaring voor uw gebrekkige kennis wierp u tevens op dat u medicatie neemt die een invloed heeft op uw geheugen en uw concentratie (CGVS I, p. 9). Zoals hierboven evenwel gesteld legt u geen enkel begin van bewijs neer dat u ten gevolge van uw gezondheidsproblemen of medicatie niet in staat zou zijn om verklaringen af te leggen.

Verder dient gewezen te worden op meerdere tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen en tussen de verklaringen van u en uw dochter G. (...). Afgaande op uw verklaringen hadden u, G. (...), B. (...) en M. (...) minstens nog 2 andere infosessies thuis gehouden alvorens jullie thuis betrappt werden (CGVS II, p. 5-6). Bij deze sessies was uw dochter G. (...) steeds aanwezig (CGVS II, p. 5). De eerste infosessie werd gehouden in ordibehesht (april/mei), de maand waarin G. (...) verjaart (CGVS II, p. 5). B. (...) en M. (...) vertelden toen over hun eigen ervaringen en de moeilijke momenten waarbij ze steun vonden in hun geloof. Verder werd een vergelijking gemaakt tussen samenlevingen waar de islam heerst en samenlevingen waar het christendom overheerst (CGVS II, p. 6). De tweede sessie werd minder dan een week later gehouden. Daarbij kwam aan bod aan welke regels een goede christen zich

dient te houden (CGVS II, p. 6). U kan niet zeggen of er na die tweede sessie nog één of twee infosessies volgden (CGVS II, p. 6). Uw dochter daarentegen stelde dat er slechts twee sessies hebben plaatsgevonden. U woonde deze steeds bij en u heeft zelf nooit een sessie bijgewoond zonder dat uw dochter erbij aanwezig was (CGVS II G. (...), p. 4). Bij de eerste sessie werden de mirakels van Jezus, zijn geboorte, de verlossing, zijn volgelingen en de samenstelling van de bijbel besproken (CGVS II G. (...), p. 5). Minder dan een week later vond de tweede sessie plaats en tijdens deze sessie werden jullie betrappt door uw echtgenoot en A. (...) (CGVS II G. (...), p. 5). Uw dochter plaatst deze twee sessies in de maand aban (oktober/november) (CGVS I G. (...), p. 8 en CGVS II G. (...), p. 5).

Wat betreft de infosessie waarbij jullie betrappt werden verklaarde u aanvankelijk dat jullie bezig waren aan het gebed op het moment dat uw echtgenoot en A. (...) binnenkwamen (CGVS I, p. 11). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelde u dat M. (...) het toen net had over het moment waarop men zich overgeeft aan Jezus, over de mirakels en over wie Jezus geheeld had (CGVS II, p. 4). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen stelde u dat informatie geven een vorm van bidden is (CGVS II, p. 4). Dergelijke repliek kan in alle redelijkheid niet weerhouden worden. Uw dochter G. (...) beweerde eveneens dat jullie aan het bidden waren op het moment dat uw echtgenoot en A. (...) binnenkwamen (CGVS II G. (...), p. 3). Waar G. (...) tijdens het tweede persoonlijk onderhoud evenwel te kennen gaf dat jullie op dat moment nog maar net begonnen waren met het praten over geloof en dat er nog niet echt wat besproken was over geloof (CGVS II G. (...), p. 4) – jullie waren 10-15 minuten bezig aldus haar laatste verklaringen – (CGVS II G. (...), p. 3), beweerde ze bij haar eerste onderhoud dat jullie toen reeds een half uur over geloof aan het praten waren alvorens betrappt te worden. In dat half uur hadden M. (...) en B. (...) uitgelegd hoe Jezus aan zijn einde was gekomen, hoe hij tot het kruis werd veroordeeld, op welke dagen christenen naar de kerk moeten en hoe een mis in elkaar steekt (CGVS I G. (...), p. 8). Opvallend is verder dat G. (...) voor de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat de dag nadat jullie thuis betrappt werden reeds bij vrienden op de hoogte werden gebracht door de buurvrouw over een inval van de autoriteiten (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5), terwijl ze voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat jullie op een zondag thuis werden betrappt en de donderdag daarop door de buurvrouw werden ingelicht over de inval (CGVS I G. (...), p. 8).

De geloofwaardigheid van uw relaas wordt verder op de helling gezet door de vaststelling dat niettegenstaande uw echtgenoot soms onverwacht met A. (...) naar uw huis kwam (CGVS II, p. 7), u – hoewel u zich bewust bent van de risico's van een bekering (CGVS I, p. 7) – zonder enige voorzorgsmaatregel thuis een infosessie over het christendom organiseerde (CGVS I, p. 8).

Tot slot beweerde u dat uw dochter G. (...) na jullie overplaatsing naar het Klein Kasteeltje B. (...) contacteerde waardoor zij vernam dat het slecht ging met M. (...). Later contacteerde B. (...) jullie dan met het nieuws dat M. (...) overleden was (CGVS II, p. 8). Uw dochter stelde evenwel dat haar eerste contact met B. (...) vanuit België er kwam doordat B. (...) haar had gecontacteerd om te laten weten dat M. (...) was overleden (CGVS II G. (...), p. 6).

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan niet het minste geloof gehecht worden aan uw beweerde bekering en de daaraan gekoppelde problemen.

Dat uw dochter G. (...) in België ondertussen drie keer een kerk bezocht volstaat evenmin om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade. De vaststelling dat aan jullie geloofsactiviteiten en jullie problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt immers een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van het beweerde (voortgezette) religieuze engagement na jullie aankomst in België. Dat uw dochter in België enkele keren een kerk bezoekt, en dit kerkbezoek linkt aan de bekering in Iran, terwijl deze bekering in Iran niet geloofwaardig is, wijst erop dat er aan haar motivatie om in België naar de kerk te gaan geen enkel geloof gehecht kan worden en dat ze bijgevolg eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar de kerk gaat. Bijgevolg blijkt uit niets dat u en/of uw dochter bij terugkeer naar Iran zich als christenen zouden gedragen en/of dat jullie door de Iraanse autoriteiten als christenen zouden gepercipieerd worden. De verklaring van drs. V. (...) volstaat niet om de geloofwaardigheid van uw relaas aan te tonen en laat evenmin toe uitspraken te doen over de ware beweegredenen van uw dochters kerkbezoek.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van H.A.G. (tweede verzoekster) als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger uit Teheran. Sinds mei/juni 2019 beschouwt u zich als bekeerd tot het christendom. U stelt evenwel nog niet voldoende geïnformeerd te zijn om te

kunnen stellen of u katholiek of protestant bent. U kwam in aanraking met het christendom door uw katholieke vriendin B. (...) die veel met u praatte in een periode dat u depressief was. U kreeg een bijbel van B. (...) en die bewaarde u in uw kamer in een ladekast aan een tafel. Samen met uw moeder N.T. (...) (O.V. 8.502.697), uw zus E. (...) (O.V. 8.502.697), B. (...) en haar moeder M. (...) hield u twee informatiesessies over geloof in uw ouderlijke woning. Beide sessies vonden plaats in de maand aban 1398 (Perzische kalender, komt overeen met oktober/november 2019). In de eerste sessie werden twee mirakels van Jezus besproken, net als zijn geboorte, zijn rol als verlosser, zijn volgelingen en zijn dood aan het kruis. Een vijftal dagen later vond op een zondag de tweede informatiesessie plaats. Jullie waren nog maar een tiental minuten bezig en B. (...) legde net uit hoe een gebed verloopt toen uw vader onverwacht thuis kwam met mr. A. (...), een man die net als uw vader in de autohandel actief is en daarnaast voor de Sepah (Korps van de Revolutiewachters) werkt. Zonder iets te zeggen zag mr. A. (...) dat er een bijbel op tafel lag en dat u en uw zus een ketting met een kruis droegen. A. (...) sloeg een uitnodiging om te blijven eten af en vertrok kort nadien. B. (...) en M. (...) keerden enige tijd later terug naar hun huis. De volgende donderdag, op 9 aban 1398 (7 november 2019), was u met uw zus en ouders bij vrienden aanwezig toen een buurvrouw belde met het nieuws dat de autoriteiten in aanwezigheid van een man die ze beschreef als mr. A. (...) jullie huis waren binnengevallen en spullen in beslag hadden genomen. Afgaande op wat uw buurvrouw u vertelde, meent u dat al jullie documenten in beslag zijn genomen. Toen uw buurvrouw met de autoriteiten wou praten, werden haar twee arrestatiebevelen getoond. Uw vader begon rond te bellen om hulp en advies te regelen en belde zo naar een advocaat die, na gehoord te hebben wat er was gebeurd, zei dat er niets meer voor jullie kon gedaan worden en dat autoriteiten voor bekeerlingen overgaan tot de doodstraf. U trok diezelfde dag nog met uw familie naar uw grootmoeder in Shabestar vanwaar u, uw moeder en uw zus E. (...) twee dagen later over land naar Turkije vluchtten. Jullie vlogen vervolgens in het bezit van (ver)vals(t)e Argentijnse paspoorten naar Kenia vanwaar jullie zes dagen later opnieuw met Argentijnse paspoorten naar België vlogen. Op 13 november 2019 werden u en uw moeder en uw zus door de Belgische luchthavenautoriteiten onderschept in het bezit van valse paspoorten. Hierop dienden u en uw moeder diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in. Uw mentaal gehandicapte zus E. (...) werd mee opgenomen in het verzoek van uw moeder. Nadat jullie eind 2019 werden overgeplaatst van het Transitcentrum 127 bis naar het Klein Kasteeltje, zocht u een kerk. U zocht tevergeefs een Iraanse kerk en kwam uiteindelijk terecht in een protestantse kerk in Brussel. Eerder had u een katholieke kerk opgezocht maar u kon er toen niet binnen. U bent ondertussen drie keer naar de kerk gegaan in België. U woonde er een dienst en een viering bij. Nadat u naar het Klein Kasteeltje werd overgebracht nam u contact op met B. (...) die u liet weten dat haar moeder ten gevolge van een hartkwaal overleden is. U bent in het bezit van een verklaring van drs. V. (...), lid van de diakonie van de Protestantse Kerk Brussel, aangaande een getuigenis over uw problemen die u bij hem heeft afgelegd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient opgemerkt te worden dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw moeder. In het kader van het door haar ingediende verzoek heb ik een weigeringsbeslissing genomen die als volgt luidt:

“Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

U beweert Iran ontvlucht te zijn nadat u er als bekeerde katholiek thuis betrappt werd. Dit heeft u evenwel niet aannemelijk gemaakt.

Allereerst dient opgemerkt te worden dat uit uw administratief dossier blijkt dat u pas een verzoek om internationale bescherming indiende in België nadat u door de Belgische luchthavenautoriteiten werd gevat met vervalste Argentijnse paspoorten. Uw verklaring dat u door een handlanger van uw smokkelaar zou opgewacht worden die u zou zeggen wat u vervolgens moet doen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u pas om internationale bescherming verzocht nadat u gevat werd (CGVS I, p. 5). Verder dient gewezen te worden op enkele tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen aangaande uw reisweg en de daarbij gebruikte documenten. Waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u van Iran naar Turkije bent gereisd met een vrachtwagen en een vliegtuig (DVZ verklaring vraag 31) en dat uw Iraans paspoort waarmee u naar Kenia reisde, tussen Turkije en Kenia in beslag werd genomen door uw smokkelaar (DVZ verklaring vraag 23-24), beweerde u voor het CGVS

louter over land van Iran naar Turkije te zijn gereisd. Pas vanuit Turkije nam u het vliegtuig (CGVS I, p. 3-4). U vloog naar Kenia met een Argentijns paspoort. Uw Iraans paspoort was immers eerder, naar wat u vermoedt, in beslag genomen door de Iraanse autoriteiten (CGVS I, p. 5). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen kwam u niet verder dan te stellen dat wat in het DVZ-verslag staat niet juist is en dat er een misverstand moet zijn (CGVS I, p. 5). Aangezien uw verklaringen afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken u werden voorgelezen en u deze ter goedkeuring ondertekende kan deze verklaring niet overtuigen. Het geheel aan voorgaande vaststellingen ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid en plaatst tevens een ernstig voorbehoud bij uw vertrekomstandigheden en vluchtmotieven uit Iran.

Dat u uw vluchtmotieven niet aannemelijk heeft gemaakt, blijkt voorts uit het feit dat u er het CGVS niet weet van te overtuigen dat u bekeerd bent tot het katholicisme. Niettegenstaande u sinds mei/juni 2019 bekeerd bent tot het katholicisme (CGVS I, p. 6), blijkt u niet over de minste kennis te beschikken inzake kernelementen van uw nieuw aangemeten geloof. Gevraagd wie er mondiaal aan het hoofd staat van de katholieke kerk, bleef u enig antwoord schuldig (CGVS I, p. 7). Wanneer u later gevraagd werd wie of wat de paus is, stelde u dat hij een soort leider is. Zijn afkomst, zijn actuele woonplaats en zijn kerkelijke naam zijn u onbekend (CGVS I, p. 9). U kon evenmin duiding geven bij sacramenten, parabels en de tien geboden (CGVS I, p. 9). Waar en wanneer Jezus is geboren kon u niet aangeven (CGVS I, p. 9). U kon enkel kerst noemen als christelijk feest. Wat met Pasen wordt gevierd, kon u niet weergeven (CGVS I, p. 9). U wist evenmin wat het onze-vader-gebed is (CGVS I, p. 8). Dergelijk flagrant gebrek aan kennis over het christendom valt niet te rijmen met een bekering van de islam naar het christendom. Uw dochter haalde spontaan enkele zaken over het christendom aan, maar wanneer haar gericht vragen werden gesteld over sacramenten, de oorzaak van al het kwaad volgens het christendom, christelijke feestdagen behalve kerst en parabels, bleef ze enig concreet antwoord schuldig waardoor zij evenmin aannemelijk maakt tot het christendom te zijn bekeerd (CGVS I, p. 7). Uw verklaring voor uw gebrekkige kennis kan niet overtuigen. U stelt dat uw mentale toestand en de situatie waarin u zich bevond niet toelaten dat u zich op de inhoud kan focussen. Indien u zich evenwel niet op de inhoud kan concentreren van uw nieuw geloof, dan laat de vraag zich stellen op basis van welke overtuigingen u zich een nieuw geloof heeft aangemeten. Verder is het op zijn minst opmerkelijk te noemen dat hoewel u stelde dat u van M. (...) en B. (...) vooral wou vernemen wat u moet doen opdat Jezus uw dochter zal beschermen en helen (CGVS I, p. 8), u de bijbel die u thuis had, niet grondiger bestudeerd heeft (CGVS II, p. 7). Het is bovendien opmerkelijk dat u beweerde dat u een bijbel van M. (...) en B. (...) had gekregen en dat u die in uw kleerkast had verstopt (CGVS II, p. 6-7), terwijl uw dochter verklaarde dat enkel zij en niet u een bijbel had. Ze bewaarde haar bijbel op haar kamer in een tafel met een ladekastje (CGVS II G. (...), p. 5). Als verklaring voor uw gebrekkige kennis wierp u tevens op dat u medicatie neemt die een invloed heeft op uw geheugen en uw concentratie (CGVS I, p. 9). Zoals hierboven evenwel gesteld legt u geen enkel begin van bewijs neer dat u ten gevolge van uw gezondheidsproblemen of medicatie niet in staat zou zijn om verklaringen af te leggen.

Verder dient gewezen te worden op meerdere tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen en tussen de verklaringen van u en uw dochter G. (...). Afgaande op uw verklaringen hadden u, G. (...), B. (...) en M. (...) minstens nog 2 andere infosessies thuis gehouden alvorens jullie thuis betrappt werden (CGVS II, p. 5-6). Bij deze sessies was uw dochter G. (...) steeds aanwezig (CGVS II, p. 5). De eerste infosessie werd gehouden in ordibehesht (april/mei), de maand waarin G. (...) verjaart (CGVS II, p. 5). B. (...) en M. (...) vertelden toen over hun eigen ervaringen en de moeilijke momenten waarbij ze steun vonden in hun geloof. Verder werd een vergelijking gemaakt tussen samenlevingen waar de islam heerst en samenlevingen waar het christendom overheerst (CGVS II, p. 6). De tweede sessie werd minder dan een week later gehouden. Daarbij kwam aan bod aan welke regels een goede christen zich dient te houden (CGVS II, p. 6). U kan niet zeggen of er na die tweede sessie nog één of twee infosessies volgden (CGVS II, p. 6). Uw dochter daarentegen stelde dat er slechts twee sessies hebben plaatsgevonden. U woonde deze steeds bij en u heeft zelf nooit een sessie bijgewoond zonder dat uw dochter erbij aanwezig was (CGVS II G. (...), p. 4). Bij de eerste sessie werden de mirakels van Jezus, zijn geboorte, de verlossing, zijn volgelingen en de samenstelling van de bijbel besproken (CGVS II G. (...), p. 5). Minder dan een week later vond de tweede sessie plaats en tijdens deze sessie werden jullie betrappt door uw echtgenoot en A. (...) (CGVS II G. (...), p. 5). Uw dochter plaatst deze twee sessies in de maand aban (oktober/november) (CGVS I G. (...), p. 8 en CGVS II G. (...), p. 5).

Wat betreft de infosessie waarbij jullie betrappt werden verklaarde u aanvankelijk dat jullie bezig waren aan het gebed op het moment dat uw echtgenoot en A. (...) binnenkwamen (CGVS I, p. 11). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelde u dat M. (...) het toen net had over het moment waarop men zich overgeeft aan Jezus, over de mirakels en over wie Jezus geheeld had (CGVS II, p. 4). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen stelde u dat informatie geven een vorm van bidden is (CGVS II, p. 4). Dergelijke repliek kan in alle redelijkheid niet weerhouden worden. Uw dochter G. (...) beweerde eveneens dat jullie aan het bidden waren op het moment dat uw echtgenoot en A. (...) binnenkwamen

(CGVS II G. (...), p. 3). Waar G. (...) tijdens het tweede persoonlijk onderhoud evenwel te kennen gaf dat jullie op dat moment nog maar net begonnen waren met het praten over geloof en dat er nog niet echt wat besproken was over geloof (CGVS II G. (...), p. 4) – jullie waren 10-15 minuten bezig aldus haar laatste verklaringen – (CGVS II G. (...), p. 3), beweerde ze bij haar eerste onderhoud dat jullie toen reeds een half uur over geloof aan het praten waren alvorens betrappt te worden. In dat half uur hadden M. (...) en B. (...) uitgelegd hoe Jezus aan zijn einde was gekomen, hoe hij tot het kruis werd veroordeeld, op welke dagen christenen naar de kerk moeten en hoe een mis in elkaar steekt (CGVS I G. (...), p. 8). Opvallend is verder dat G. (...) voor de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat de dag nadat jullie thuis betrappt werden reeds bij vrienden op de hoogte werden gebracht door de buurvrouw over een inval van de autoriteiten (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5), terwijl ze voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat jullie op een zondag thuis werden betrappt en de donderdag daarop door de buurvrouw werden ingelicht over de inval (CGVS I G. (...), p. 8).

De geloofwaardigheid van uw relaas wordt verder op de helling gezet door de vaststelling dat niettegenstaande uw echtgenoot soms onverwacht met A. (...) naar uw huis kwam (CGVS II, p. 7), u – hoewel u zich bewust bent van de risico's van een bekering (CGVS I, p. 7) - zonder enige voorzorgsmaatregel thuis een infosessie over het christendom organiseerde (CGVS I, p. 8).

Tot slot beweerde u dat uw dochter G. (...) na jullie overplaatsing naar het Klein Kasteeltje B. (...) contacteerde waardoor zij vernam dat het slecht ging met M. (...). Later contacteerde B. (...) jullie dan met het nieuws dat M. (...) overleden was (CGVS II, p. 8). Uw dochter stelde evenwel dat haar eerste contact met B. (...) vanuit België er kwam doordat B. (...) haar had gecontacteerd om te laten weten dat M. (...) was overleden (CGVS II G. (...), p. 6).

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan niet het minste geloof gehecht worden aan uw beweerde bekering en de daaraan gekoppelde problemen.

Dat uw dochter G. (...) in België ondertussen drie keer een kerk bezocht volstaat evenmin om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade. De vaststelling dat aan jullie geloofsactiviteiten en jullie problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt immers een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van het beweerde (voortgezette) religieuze engagement na jullie aankomst in België. Dat uw dochter in België enkele keren een kerk bezoekt, en dit kerkbezoek linkt aan de bekering in Iran, terwijl deze bekering in Iran niet geloofwaardig is, wijst erop dat er aan haar motivatie om in België naar de kerk te gaan geen enkel geloof gehecht kan worden en dat ze bijgevolg eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar de kerk gaat. Bijgevolg blijkt uit niets dat u en/of uw dochter bij terugkeer naar Iran zich als christenen zouden gedragen en/of dat jullie door de Iraanse autoriteiten als christenen zouden gepercipieerd worden. De verklaring van drs. V. (...) volstaat niet om de geloofwaardigheid van uw relaas aan te tonen en laat evenmin toe uitspraken te doen over de ware beweegredenen van uw dochters kerkbezoek."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekende partijen vragen in het onderhavige verzoekschrift om hen te willen horen en hun procedure verder te willen zetten.

2.2. Verzoekende partijen beroepen zich in wat zich aandient als een enig middel op de "Schending van de wet, in het bijzonder:

- schending van de artikelen van 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- schending van artikel 48/3 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel IA, § 2 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 zoals gewijzigd door het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967;
- schending van artikel 48/4, § 2, a) en b) van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 2 (recht op leven) en 3 (verbod van foltering) van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd en met artikel 18 (recht op asiel) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 inwerkinggetreden op 1 december 2009 iuncto artikel 15, b) van de Richtlijn

2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking);
- schending van artikel 48/6, § 1, al. 1 (samenwerkingplicht) van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 en de zorgvuldigheidsplicht”.

Verzoekende partijen betogen:

“Verzoekende partijen hebben in tegenstelling tot wat verwerende partij wil doen geloven de Belgische autoriteiten niet met een Argentijns paspoort willen misleiden. Zij hebben onmiddellijk aangegeven tot bewijs van hun identiteit dat zij eerder een visumaanvraag deden waarbij hun authentieke identiteitsdocumenten gekopieerd werden (zie stuk nr. 3B, antwoord op vraag 27 e.v. Verklaring DVZ van 20 november 2019):

(...)

En waarvan de kopieën zich in het administratief dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken bevinden (zie tweede gehoorverslag H.A. (...) van CGVS van 4 februari 2020, p. 2/8):

(...)

De visumaanvragen werden toen reeds gedaan met het oog op de asielaanvraag in België (zie stuk nr. 3B, antwoord op vraag 27 e.v. Verklaring DVZ van 20 november 2019, zoals geciteerd). Er kan daarom geen sprake zijn dat verzoekende partijen laattijdig een verzoek om internationale bescherming deden zodat aan artikel 48/6, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 is voldaan.

De identiteit wordt ook niet betwist.

Verwerende partij neemt ook geen beslissing op grond van artikel 57/6/1, § 1, al 1, c) van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 en heeft daarmee aan dat zij misleiding niet weerhoudt.

Het motief is niet ernstig en kan de bestreden beslissingen niet schragen.

Er is geen tegenstrijdigheid in de verklaringen van eerste en tweede verzoekende partij over het verlies van het origineel paspoort (zie stuk nr. 3, antwoord op vragen 23-24 N. (...) Verklaring DVZ van 20 november 2019):

(...)

En (zie stuk nr. 3B, antwoord op vragen 23-24 H. (...) Verklaring DVZ van 20 november 2019) :

(...)

Met "alle documenten" bedoeld tweede verzoekende partij "de Shenlnameh, identiteitskaart, huwelijksakte" etc. zoals gespecificeerd door eerste verzoekende partij. Verzoekende partijen reisden legaal naar en vanuit Turkije (zie stukken nrs. 3 en 3B, antwoorden op vraag 31 van respectievelijk N. (...) en H. (...) Verklaring DVZ van 20 november 2019) en illegaal vanuit Kenia (ibidem) wat betekent dat zij hun origineel paspoort hadden toen zij Iran verlieten en niet langer toen zij Kenia verlieten: de originele paspoorten werden door de smokkelaar ingehouden (zie stuk nr. 3, antwoord op vragen 23-24 N. (...) Verklaring DVZ van 20 november 2019, zoals geciteerd). Nergens staat dat de Iraanse autoriteiten de paspoorten in beslag nam en de tegenwerping die verwerende partij tijdens het verhoor hierover maakte steunde nergens op en bracht verzoekende partij in verwarring.

Het motief deugt niet en kan de bestreden beslissingen niet schragen.”

Waar hen verweten wordt en ongeloofwaardig bevonden wordt dat zij thuis de sessies hielden, voeren verzoekende partijen aan:

“Hieruit volgt impliciet maar zeker dat verwerende partij aanneemt dat verzoekende partijen tijdens de infosessie ten huize werden betrappt door de bezoeker A. (...) die met de echtgenoot/vader die dag mee naar huis kwam. De conclusie die verwerende partij maakt dat verzoekende partij ongeloofwaardig is omdat zij "onzorgvuldig" handelde is uit de lucht gegrepen en wordt door het administratieve dossier en de werkelijkheid die verzoekende partij documenteert tegengesproken. Verzoekende partij verklaarde dat haar echtgenoot op de hoogte was van de huisbezoeken van B. (...) en M. (...) en daarmee rekening hield voor zover hij daarvan op de hoogte was (zie N. (...) gehoorverslag CGVS van 4 februari 2020, p. 5/11):

(...)

en hield er rekening mee (zie N. (...) gehoorverslag CGVS van 4 februari 2020, p. 5/11) :

(...)

Dat A. (...) onverwacht met de echtgenoot op bezoek kwam is dan eerder het geval van een samenloop van omstandigheden en elkaar verkeerd te hebben begrepen. De echtgenoot bracht geen bezoekers mee indien hij op de hoogte was van het bezoek van B. (...) en M. (...) die geboren katholieken zijn (zie H. (...) gehoorverslag CGVS van 5 december 2019, p. 6/13):

(...)

De verklaringen komen overeen met wat wordt gerapporteerd (zie stuk nr .5, United Kingdom Home Office, Country Policy and Information Note. Iran: Christians and Christian Converts, May 2019 (...))

Verzoekende partijen bevinden zich in dezelfde situatie zoals door de rapporten die zij aan onderhavig verzoekschrift toevoegen documenteren; verwerende partij betwist niet dat de Iraanse overheden in hun afwezigheid een huiszoeking deden dat wil zeggen dat zij als "bekeerlingen" bij de nationale overheden bekend stonden en daarom een verhoogd risicoprofiel hebben (zie stuk nr. 5, United Kingdom Home Office, ibidem, p. 27, 28/13). Tweede verzoekende partij nog meer dan eerste verzoekende partij herleefde toen haar vriendschap met M. (...) intensifieerde (zie N. (...) gehoorverslag CGVS van 5 december 2019, p. 6-7/14):

(...)

Verwerende partij moet niet alleen onderzoeken of verzoekende partij reeds effectief werd vervolgd maar moet ook nagaan of zij bij terugkeer zal worden gevolgd.

Wie terugkeert naar (en reeds bekend was) riskeert prima facie als bekeerling te worden beschouwd en daarom te worden ondervraagd en of gevangengezet (zie stuk nr. 5, United Kingdom Home Office, ibidem, p. 27, 28/13). Bovendien volstaat het in de zin van artikel 48/3, § 5 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 dat de bekering door de actor van vervolging wordt toegeschreven. Geloofsafval is met de dood strafbaar zelfs zonder gecodificeerd recht (zie stuk nr. 5, United Kingdom Home Office, ibidem, p. 18/13 en stuk nr. 4, United States Commission on International Religious Freedom, USCIRF Annual Report 2018 – Tier 1: USCIRF-recommended Countries of Particular Concern (CPC) - Iran, 25 April 2018, (...) die in strengheid toeneemt (zie stuk nr. 4, United States Commission on International Religious Freedom, ibidem, p. 48).

De bekering tot het christendom in hoofde van verzoekende partijen is kennelijk eerder mystiek dat zich uit in een psychologisch genezingsproces (zie de verklaringen van eerste verzoekende partij zoals hiervoor geciteerd) dan een formalistische vorming waarover verwerende partij kan examineren. Door deze wezenlijke innerlijke vorm van bekering te miskennen en zich te beperken tot enkele kennisvragen over Paus en sacramenten. Een gebrekkige kennis kan dan ook niet in zaken worden tegengeworpen als bewijs van afwezigheid van bekering.

Bovendien volstaat het in de zin van artikel 48/3, § 5 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 dat de bekering door de actor van vervolging wordt toegeschreven: de Iraanse overheden moeten geen kennisexamen afnemen om verzoekende partijen als geloofsafvalligen te beschouwen. Eigenlijk is ten deze wat verwerende partij zelf als geloofwaardig aanneemt evenals alle verschillen in de verklaringen van verzoekende partijen die zij als contradicties tegenwerpt compleet irrelevant bij de beoordeling van wat de Iraanse overheden kunnen beslissen waardoor verzoekende partijen wel degelijk nood aan internationale bescherming hebben. Door deze beoordeling eenzijdig in te vullen schendt verwerende partij de samenwerkingplicht in de zin van artikel 48/6, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 dat een afgewogen beoordelingsbeslissingen die de verklaringen van verzoekende partijen die zij bovendien als aannemelijk documenteren beoogt en daarmee eenzijdige kwalificatiebeslissingen zoals van verwerende partij in casu uitsluit. Verwerende partij handelde hierdoor manifest onzorgvuldig.

Alle overige motieven die in de bestreden beslissing worden aangehaald zijn om voorgaande redenen irrelevant of kennelijk foutief.

Schending van de samenwerkingplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de verklaring van drs. V. (...) kan evenmin worden afgeleid dat tweede verzoekende partij om opportunistische hier te lande de kerk bezoekt. Het document en de feiten uit het administratief dossier laten evenmin dergelijke kwalificatie van opportuniteit en onoprechtheid toe.

De motieven kunnen niet overtuigen en de bestreden beslissingen niet schragen.

Verzoekende partijen vrezen daarom zoals zij verklaren met reden en recht voor hun leven bij terugkeer naar Iran."

Verzoekende partijen stellen voorts:

"Door de bestreden beslissing te nemen die aan verzoekende partij de internationale bescherming en dientengevolge verblijfsrecht te weigeren zal verzoekende partij gedwongen moeten terugkeren naar Iran waar zij riskeert blootgesteld te worden aan de doodstraf of aan hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen door wederrechtelijke arrestaties en gevangenzetting in de zin van respectievelijk artikel 48/4, § 2, a en b) van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 zoals gedocumenteerd."

Eveneens geven verzoekende partijen een uiteenzetting omtrent de motiveringsplicht, stellen zij dat hieraan gelet op het voorgaande niet is voldaan en geven zij aan dat verweerder niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissingen kon komen.

2.3. Verzoekende partijen vragen op basis van het voorgaande om de bestreden beslissingen te hervormen of te vernietigen.

2.4. Ter staving van hun betoog, voegen verzoekende partijen uittreksels uit hun verklaringen bij de DVZ en algemene informatie bij het verzoekschrift (bijlagen 3-5).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Waar verzoekende partijen in het onderhavige verzoekschrift verzoeken om door de Raad te worden gehoord, dient, nog daargelaten dat zij geheel niet preciseren waarom en waarover zij dan wel zouden wensen te worden gehoord, te worden opgemerkt dat de procedure voor de Raad overeenkomstig artikel 39/60, eerste lid van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) schriftelijk verloopt. Overeenkomstig het tweede lid van voormeld artikel mogen verzoekende partijen en hun advocaat bovendien hun opmerkingen ter terechtzitting mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen daarbij worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift uiteengezet zijn. Verzoekende partijen hadden gelet op voormeld wetsartikel middels het onderhavige verzoekschrift de nodige verduidelijkingen kunnen en moeten doen.

3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist verder dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Artikel 18 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de EU (Handvest) is een louter algemeen geformuleerde bepaling en luidt als volgt:

“Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap.”

Verzoekende partijen duiden op generlei wijze en er kan evenmin worden ingezien hoe voormelde, algemeen geformuleerde bepaling door de bestreden beslissingen zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.3. De artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen voorts inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Nog daargelaten dat de Raad zich in het kader van onderhavig beroep tegen de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet uitspreekt over een maatregel tot terugleiding of verwijdering, maakt de toetsing of verzoekende partijen in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.4. Artikel 15, b) van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011, vindt in het Belgisch recht zijn weerslag in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De toepassing van deze bepaling wordt in hetgeen volgt onderzocht.

3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen deze kennen en aan kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

3.6. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partijen de bestreden beslissingen aanvechten noch betwisten waar terecht wordt vastgesteld dat aan de in hoofde van eerste verzoekster vastgestelde bijzondere procedurele noden op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, dat in hoofde van tweede verzoekster geen bijzondere

procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de rechten van verzoekende partijen werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

3.7. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.8. Verzoekende partijen stellen dat zij hun land van herkomst hebben verlaten omdat zij zich hebben bekeerd tot het christendom, daardoor problemen kregen en omwille hiervan bij een terugkeer naar hun land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging koesteren.

Dient echter vooreerst te worden vastgesteld dat de ernst en de oprechtheid van de zelfverklaarde vrees voor vervolging van verzoekende partijen worden ondermijnd doordat zij nalieten om onmiddellijk en spontaan een verzoek om internationale bescherming in te dienen. In dit kader, wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

“Allereerst dient opgemerkt te worden dat uit uw administratief dossier blijkt dat u pas een verzoek om internationale bescherming indiende in België nadat u door de Belgische luchthavenautoriteiten werd gevat met vervalste Argentijnse paspoorten. Uw verklaring dat u door een handlanger van uw smokkelaar zou opgewacht worden die u zou zeggen wat u vervolgens moet doen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u pas om internationale bescherming verzocht nadat u gevat werd (CGVS I, p. 5).”

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Waar zij verwijzen naar het gegeven dat uit hun eerdere verklaringen, afgelegd bij de DVZ, blijkt dat een visum werd aangevraagd met het oogmerk om in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, kan immers worden opgemerkt dat het in het licht van deze verklaring nog des te onbegrijpelijker is dat zij zich na aankomst in België niet onmiddellijk en spontaan aandienden om dit verzoek ook daadwerkelijk in te dienen en dat zij dit slechts deden nadat zij door de Belgische luchthavenautoriteiten werden gevat met vervalste Argentijnse paspoorten. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoekende partijen nalieten dit te doen en zulks slechts deden nadat zij werden betraptd met vervalste paspoorten, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in hun hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor hun algehele geloofwaardigheid.

Verder blijkt uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissingen dat eerste verzoekster tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent de reisweg van verzoekende partijen naar België. In dit kader wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

“Verder dient gewezen te worden op enkele tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen aangaande uw reisweg en de daarbij gebruikte documenten. Waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u van Iran naar Turkije bent gereisd met een vrachtwagen en een vliegtuig (DVZ verklaring vraag 31) en dat uw Iraans paspoort waarmee u naar Kenia reisde, tussen Turkije en Kenia in beslag werd genomen door uw smokkelaar (DVZ verklaring vraag 23-24), beweerde u voor het CGVS louter over land van Iran naar Turkije te zijn gereisd. Pas vanuit Turkije nam u het vliegtuig (CGVS I, p. 3-4). U vloog naar Kenia met een Argentijns paspoort. Uw Iraans paspoort was immers eerder, naar wat u vermoedt, in beslag genomen door de Iraanse autoriteiten (CGVS I, p. 5). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen kwam u niet verder dan te stellen dat wat in het DVZ-verslag staat niet juist is en dat er een misverstand moet zijn (CGVS I, p. 5). Aangezien uw verklaringen afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken u werden voorgelezen en u deze ter goedkeuring ondertekende kan deze verklaring niet overtuigen. Het geheel aan voorgaande vaststellingen ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid en plaatst tevens een ernstig voorbehoud bij uw vertrekomstandigheden en vluchtmotieven uit Iran.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. De vastgestelde tegenstrijdigheid omtrent de door hen gebruikte vervoersmiddelen tussen hun land van herkomst en Turkije, laten zij op zich ongemoeid. Verder slagen zij er niet in om de vastgestelde tegenstrijdigheid omtrent het verlies van het Iraanse paspoort op te heffen. Integendeel, leggen zij in dit kader verklaringen af die nogmaals in strijd zijn met eerste verzoeksters eerdere gezegden. De voormelde verklaringen van eerste verzoekster waren duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en met elkaar in strijd. Wanneer eerste verzoekster met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd bij het CGVS, gaf zij, zoals blijkt uit de voorgaande passage in de notities van het persoonlijk onderhoud, aan dat haar uiteindelijke verklaringen, zoals afgelegd bij het CGVS, de juiste waren, dat wat er in de verklaring van de DVZ was opgenomen foutief was en dat er een misverstand moest zijn. In het voorliggende verzoekschrift, beweren verzoekende partijen echter net het omgekeerde. Deze keer stellen zij namelijk dat de verklaringen die eerste verzoekster bij de DVZ aflegde de juiste waren en dat de verklaringen die zij bij het CGVS aflegde foutief waren. Zij beweren immers opnieuw dat zij op legale wijze naar Turkije reisden, dat zij hun origineel paspoort hadden wanneer zij Iran verlieten en dat deze originele paspoorten door de smokkelaar werd ingehouden. Dat verzoekende partijen dermate tegenstrijdige verklaringen afleggen omtrent hun reisweg naar België en hun originele Iraanse paspoorten, werpt een ernstige smet op de algehele geloofwaardigheid van hun verklaringen.

Verder wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

“Dat u uw vluchtmotieven niet aannemelijk heeft gemaakt, blijkt voorts uit het feit dat u er het CGVS niet weet van te overtuigen dat u bekeerd bent tot het katholicisme. Niettegenstaande u sinds mei/juni 2019 bekeerd bent tot het katholicisme (CGVS I, p. 6), blijkt u niet over de minste kennis te beschikken inzake kernelementen van uw nieuw aangemeten geloof. Gevraagd wie er mondiaal aan het hoofd staat van de katholieke kerk, bleef u enig antwoord schuldig (CGVS I, p. 7). Wanneer u later gevraagd werd wie of wat de paus is, stelde u dat hij een soort leider is. Zijn afkomst, zijn actuele woonplaats en zijn kerkelijke naam zijn u onbekend (CGVS I, p. 9). U kon evenmin duiding geven bij sacramenten, parabels en de tien geboden (CGVS I, p. 9). Waar en wanneer Jezus is geboren kon u niet aangeven (CGVS I, p. 9). U kon enkel kerst noemen als christelijk feest. Wat met Pasen wordt gevierd, kon u niet weergeven (CGVS I, p. 9). U wist evenmin wat het onze-vader-gebed is (CGVS I, p. 8). Dergelijk flagrant gebrek aan kennis over het christendom valt niet te rijmen met een bekering van de islam naar het christendom. Uw dochter haalde spontaan enkele zaken over het christendom aan, maar wanneer haar gericht vragen werden gesteld over sacramenten, de oorzaak van al het kwaad volgens het christendom, christelijke feestdagen behalve kerst en parabels, bleef ze enig concreet antwoord schuldig waardoor zij evenmin aannemelijk maakt tot het christendom te zijn bekeerd (CGVS I, p. 7). Uw verklaring voor uw gebrekkige kennis kan niet overtuigen. U stelt dat uw mentale toestand en de situatie waarin u zich bevond niet toelaten dat u zich op de inhoud kan focussen. Indien u zich evenwel niet op de inhoud kan concentreren van uw nieuw geloof, dan laat de vraag zich stellen op basis van welke overtuigingen u zich een nieuw geloof heeft aangemeten. Verder is het op zijn minst opmerkelijk te noemen dat hoewel u stelde dat u van M. (...) en B. (...) vooral wou vernemen wat u moet doen opdat Jezus uw dochter zal beschermen en helen (CGVS I, p. 8), u de bijbel die u thuis had, niet grondiger bestudeerd heeft (CGVS II, p. 7). Het is bovendien opmerkelijk dat u beweerde dat u een bijbel van M. (...) en B. (...) had gekregen en dat u die in uw kleerkast had verstopt (CGVS II, p. 6-7), terwijl uw dochter verklaarde dat enkel zij en niet u een bijbel had. Ze bewaarde haar bijbel op haar kamer in een tafel met een ladekastje (CGVS II G. (...), p. 5). Als verklaring voor uw gebrekkige kennis wierp u tevens op dat u medicatie neemt die een invloed heeft op uw geheugen en uw concentratie (CGVS I, p. 9). Zoals hierboven evenwel gesteld legt u geen enkel begin van bewijs neer dat u ten gevolge van uw gezondheidsproblemen of medicatie niet in staat zou zijn om verklaringen af te leggen.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om deze motieven te ontcrachten. De vastgestelde tegenstrijdigheid tussen hun verklaringen omtrent het al dan niet bezitten van eerste verzoekster van een bijbel, laten zij ongemoeid. Van een verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, kan, dit in tegenstelling met wat verzoekende partijen trachten te doen gelden in het onderhavige verzoekschrift, bovendien weldegelijk verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke redenen en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming. Verzoekende partijen kunnen te dezen aldus niet volstaan met de eenvoudige bewering

dat de bekering van verzoekende partijen “eerder mystiek” zou zijn en zich zou uiten in “een psychologisch genezingsproces”. Zulks staat er immers geenszins aan in de weg dat van hen, zo zij zich werkelijk in de Iraanse context en op de door hen geschetste manier hadden bekeerd tot het christendom, een (veel) meer gedegen kennis mocht worden verwacht omtrent de basis en de kern van het christelijke geloof.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing geheel terecht gesteld:

“Verder dient gewezen te worden op meerdere tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen en tussen de verklaringen van u en uw dochter G. (...). Afgaande op uw verklaringen hadden u, G. (...), B. (...) en M. (...) minstens nog 2 andere infosessies thuis gehouden alvorens jullie thuis betrappt werden (CGVS II, p. 5-6). Bij deze sessies was uw dochter G. (...) steeds aanwezig (CGVS II, p.5). De eerste infosessie werd gehouden in ordibehesht (april/mei), de maand waarin G. (...) verjaart (CGVS II, p. 5). B. (...) en M. (...) vertelden toen over hun eigen ervaringen en de moeilijke momenten waarbij ze steun vonden in hun geloof. Verder werd een vergelijking gemaakt tussen samenlevingen waar de islam heerst en samenlevingen waar het christendom overheerst (CGVS II, p. 6). De tweede sessie werd minder dan een week later gehouden. Daarbij kwam aan bod aan welke regels een goede christen zich dient te houden (CGVS II, p. 6). U kan niet zeggen of er na die tweede sessie nog één of twee infosessies volgden (CGVS II, p. 6). Uw dochter daarentegen stelde dat er slechts twee sessies hebben plaatsgevonden. U woonde deze steeds bij en u heeft zelf nooit een sessie bijgewoond zonder dat uw dochter erbij aanwezig was (CGVS II G. (...), p. 4). Bij de eerste sessie werden de mirakels van Jezus, zijn geboorte, de verlossing, zijn volgelingen en de samenstelling van de bijbel besproken (CGVS II G. (...), p. 5). Minder dan een week later vond de tweede sessie plaats en tijdens deze sessie werden jullie betrappt door uw echtgenoot en A. (...) (CGVS II G. (...), p. 5). Uw dochter plaatst deze twee sessies in de maand aban (oktober/november) (CGVS I G. (...), p. 8 en CGVS II G. (...), p. 5).

Wat betreft de infosessie waarbij jullie betrappt werden verklaarde u aanvankelijk dat jullie bezig waren aan het gebed op het moment dat uw echtgenoot en A. (...) binnenkwamen (CGVS I, p. 11). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelde u dat M. (...) het toen net had over het moment waarop men zich overgeeft aan Jezus, over de mirakels en over wie Jezus geheeld had (CGVS II, p. 4). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen stelde u dat informatie geven een vorm van bidden is (CGVS II, p. 4). Dergelijke repliek kan in alle redelijkheid niet weerhouden worden. Uw dochter G. (...) beweerde eveneens dat jullie aan het bidden waren op het moment dat uw echtgenoot en A. (...) binnenkwamen (CGVS II G. (...), p. 3). Waar G. (...) tijdens het tweede persoonlijk onderhoud evenwel te kennen gaf dat jullie op dat moment nog maar net begonnen waren met het praten over geloof en dat er nog niet echt wat besproken was over geloof (CGVS II G. (...), p. 4) – jullie waren 10-15 minuten bezig aldus haar laatste verklaringen – (CGVS II G. (...), p. 3), beweerde ze bij haar eerste onderhoud dat jullie toen reeds een half uur over geloof aan het praten waren alvorens betrappt te worden. In dat half uur hadden M. (...) en B. (...) uitgelegd hoe Jezus aan zijn einde was gekomen, hoe hij tot het kruis werd veroordeeld, op welke dagen christenen naar de kerk moeten en hoe een mis in elkaar steekt (CGVS I G. (...), p. 8). Opvallend is verder dat G. (...) voor de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat de dag nadat jullie thuis betrappt werden reeds bij vrienden op de hoogte werden gebracht door de buurvrouw over een inval van de autoriteiten (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5), terwijl ze voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat jullie op een zondag thuis werden betrappt en de donderdag daarop door de buurvrouw werden ingelicht over de inval (CGVS I G. (...), p. 8).

(...)

Tot slot beweerde u dat uw dochter G. (...) na jullie overplaatsing naar het Klein Kasteeltje B. (...) contacteerde waardoor zij vernam dat het slecht ging met M. (...). Later contacteerde B. (...) jullie dan met het nieuws dat M. (...) overleden was (CGVS II, p. 8). Uw dochter stelde evenwel dat haar eerste contact met B. (...) vanuit België er kwam doordat B. (...) haar had gecontacteerd om te laten weten dat M. (...) was overleden (CGVS II G. (...), p. 6).”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Zij beperken zich er immers toe de voormelde, nochtans frappante, tegenstrijdigheden af te doen als zijnde irrelevant. Dat deze tegenstrijdigheden de nodige relevantie zouden ontberen, kan echter in het geheel niet worden gevolgd. De voormelde tegenstrijdigheden hebben betrekking op de twee personen die bijzonder belangrijk zouden zijn geweest in hun bekeringsproces, op de sessies die verzoekende partijen met deze personen zouden hebben gehad en die een cruciale rol speelden bij hun beweerde bekering en genezing, op het incident tijdens één van deze sessies dat de kern uitmaakt van hun relaas en de directe aanleiding zou hebben gevormd voor hun vertrek uit hun land van herkomst en op het ogenblik waarop zij op de hoogte zouden zijn gebracht van het gegeven dat de autoriteiten in de nasleep van dit incident binnenvielen in hun woning. Dat verzoekende partijen over al deze stuk voor stuk essentiële elementen in hun bekeringsproces en/of hun relaas dermate tegenstrijdige verklaringen

aflegden, maakt dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan deze beweerde bekering en dit beweerde relaas.

Bijgevolg wordt in de bestreden beslissingen eveneens met reden aangegeven:

“Dat uw dochter G. (...) in België ondertussen drie keer een kerk bezocht volstaat evenmin om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade. De vaststelling dat aan jullie geloofsactiviteiten en jullie problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt immers een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van het beweerde (voortgezette) religieuze engagement na jullie aankomst in België. Dat uw dochter in België enkele keren een kerk bezoekt, en dit kerkbezoek linkt aan de bekering in Iran, terwijl deze bekering in Iran niet geloofwaardig is, wijst erop dat er aan haar motivatie om in België naar de kerk te gaan geen enkel geloof gehecht kan worden en dat ze bijgevolg eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar de kerk gaat. Bijgevolg blijkt uit niets dat u en/of uw dochter bij terugkeer naar Iran zich als christenen zouden gedragen en/of dat jullie door de Iraanse autoriteiten als christenen zouden gepercipieerd worden. De verklaring van drs. V. (...) volstaat niet om de geloofwaardigheid van uw relaas aan te tonen en laat evenmin toe uitspraken te doen over de ware beweegredenen van uw dochters kerkbezoek.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Zij vergenoegen zich er namelijk toe eenvoudigweg te ontkennen dat tweede verzoekster om opportunistische redenen naar de kerk ging in België. Hiermee doen zij aan de voormelde motieven op generlei wijze afbreuk.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de beweerde bekering van verzoekende partijen en aan hun hieraan gekoppelde problemen en vrees voor vervolging.

Bijgevolg is de verwijzing door verzoekende partijen naar de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde en bij het verzoekschrift gevoegde informatie voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op de persoon van verzoekende partijen. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoekende partijen bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk zouden dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekende partijen dienen zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijven hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Verzoekende partijen beroepen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde, hoger besproken asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, tonen zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in hunner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet en dient de subsidiaire beschermingsstatus aan hen te worden onzegd.

3.10. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT